

متن پرسش

سلام بر شما استاد بزرگوار: راستش استاد گرامی بنده وقتی قرآن می خوانم نا خواسته بعضا سوالاتی در ذهنم نقش می بندد که در درونم احساس شرمندگی در حضور خداوند می کنم چون قصد جسارت به ساحت مقدس الهی ندارم فقط از روی جهل و اطلاع نداشتن هست که سوال می کنم و به خوبی می دانم که خداوند علیم و حکیم است و کلامش قرآن بدون هیچ نقص و عیبی است. همانطور که پیامبر صلوات الله علیه فرمودند: القرآن افضل کل شیء دون الله. قرآن بالاترین همه چیز بعد از خداوند است. و اما سوال اصلی اینجانب: خداوند در قرآن کریم می فرماید. ۱ چرا چیزی می گوید که عمل نمی کنید. ۲ قولوا لناس حسنی با مردم به نیکی و احسن و مودبانه سخن بگویید. ۳ پس چرا نعوذ بالله خود خداوند در قرآن عده ای را به حماری که بار کتاب دارد و سگی که زبانش بیرون است و به گوره خری که از مقابل شیری فرار می کند و انکر اصوات صدای حمار و پشه... تشبیه می کند؟ آیا این خلاف عفت کلام و ادب نیست؟ اگر بزرگی، عالمی، عارفی در کلامش اینگونه سخن گوید چه قضاوتی در موردش می کنند. شرمنده قصد جسارت نداشتیم. ببخشید و اما سوال بعدی این است که: آیا این طور سوال کردنها در مورد خدا گناه هست و اشکالی دارد و باید به آن در ذهن توجهی نکرد؟ خدا بر توفیقاتتان بیفزاید و طولی عمر و سلامتی عنایت فرماید. □□

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. عنایت داشته باشید که یک تفکر و یا یک سبک غلط را نقد کردن، خود نشانه تفکر است و این غیر از آن است که در گفتگو با اشخاص آنها را تحقیر کنیم. ۲. به نظر بنده همین پیش آمدن سؤالات منجر می شود که انسان در جواب به سؤالات خود، راه هدایت بیشتر به سخن خدا را برای خود بگشاید. موفق باشید